

ὑπὸ τὴν ἐπ' αὐτῶν ἐπήρειαν τοῦ φωτός. Φυσικῶς νέος νόμος ἔδχεν ὡς ἀποτέλεσμα νέον λαθρεμπόριον.

Τὰ φυσικὰ χρώματα, ἅπερ χρησιμοποιοῦνται ἐν τῇ τῶν ταπῆτων κατασκευῇ, εἰδὶ τὸ ἐρυθρόδανον, τὸ ξύλον τῆς γλυκυρρίζης, ἡ κικίς, οἱ κίτρινοι κόκκοι, ὁ ἰνδόκοκκος (κιρμίς), τὸ ἰνδικόν, φύλλα τινὰ καὶ τέλος ὁ φλοιὸς καρπῶν τινῶν.

Ἡ παράδοσις, ἥτις ἐπιβάλλει ἐν ἐκάστη χώρᾳ τὴν ἀποδοχὴν τῶν διαστάσεων καὶ τὴν χρῆσιν προσδιορισμένων πρώτων ὑλῶν, διατηρεῖ πρὸς τοῦτοις ἐν ἐκάστῳ χωρίῳ τὸ σταθερὸς ὁμοειδὲς τῶν σχεδίων. Ἡ ἐργάτις, ἀπ' αὐτῆς τῆς νεαρᾶς αὐτῆς ἡλικίας, ἐν μόνον εἶδε σχεδίον καὶ αὐτὸ μόνον ἀναπαράγει. Οὕτως ὁ τύπος τοῦ σχεδίου ἀρκεῖ πάντοτε σχεδὸν εἰς τὸ νὰ ὑποδείξῃ ἀκριβῶς τὴν τοῦ τάπητος προέλευσιν. Ἐν Κίτλα π. χ., ἐν Ἀπχερών, οἱ τάπητες παριστᾶσι φοίνικας· ἐν Δζεβραϊλῇ ἐν τῷ Καραβάγ ὀρθογώνια σχήματα καταρτίζονται ἐπὶ κυανοῦ ἐδάφους, ἐν Μολλᾷ Κενδῇ τοῦ Σερβάν κατασκευάζονται τάπητες ποικίλων σχεδίων, κεκοσμημένων ὅμως πάντοτε δι' ἀστέρων ἐπὶ κυανοῦ ἢ κίτρινου ἐδάφους. Δυνατὸν πρὸς τοῦτοις ἐκ τοῦ ἀριθμοῦ τῶν διαφθόρων σχεδίων ν' ἀνεύρῃ τις τὸν ἀριθμὸν τῶν χωρίων, ἐξ ὧν προέρχεται ὁρισμένος τις τάπης· σπανίως ἀπαντᾷ δύο σχέδια ἐν ἐνὶ καὶ τῷ αὐτῷ χωρίῳ. Τέλος τὰ παράδοξα καὶ ἀνευ ἀρμονίας σχέδια, ἅτινα ἔστιν ὅτε ἀπαντᾷσιν, εἰσὶν ἐργα ἐργατῶν παρεκκλινουσῶν μὲν τῆς παραδόσεως, ἀδυνατουσῶν δὲ ν' ἀντικαταστήσωσιν αὐτὴν δι' ἰδίας αὐτῶν ἐφευρέσεως, εἰς τρόπον ὥστε ἐν γένει προτιμότερον εἶναι ἴσως αἱ παραδόσεις ν' ἀναχαιτίζωσι πᾶσαν ἀτομικὴν πρωτοβουλίαν. Καὶ ἀληθὲς μὲν ὅτι ἡ τῆς ἐργατῆδος εὐψυχία ἀποκοιμίζεται κατὰ γράμμα ἐν τῷ ὁμοειδεῖ καὶ μονοτόνῳ αὐτῆς ἔργῳ, τοῦλάχιστον ὅμως ὁ τάπης ἀποβαίνει ἀνάξιος πάσης μομφῆς.

Κατὰ τὰς ὑπὸ περινητοῦ τινὸς ληθθείας πληροφορίας ὁ Καύκασος, τὸ Τουρκεστάν, τὸ Βελουχιστάν καὶ ἡ Ἀφγανία ἐξάγουσι κατ' ἔτος 220,000 ταπήτων, ὧν τὰς 120,000 διὰ Κωνσταντινουπόλεως, τὰς δὲ λοιπὰς, κατωτέρας ἐν γένει ποιότητος, δι' Ἀστραχάν καὶ Ὀδησσοῦ. Παρατηρητέον ὅτι ἐν τῷ ἐπὶ τὰδε Καυκάσῳ, ἅτοι ἐν Βατούμ, Ποτί, Κουταχιδίῳ καὶ Τιφλίδι, ἄνδρες καὶ γυναῖκες ἐργάζονται ἐν τῇ γεωργίᾳ καὶ δὲν κατασκευάζουσι σχεδὸν τάπητας· ἡ ταπηνουργία ἰδιάζει ἐν τῇ ἐρήμῳ, παρὰ τοῖς νομάδι ποιμέσιν· ἀληθὲς εἰπεῖν ἡ ταπηνουργία ἀποτελεῖ ἀναπόσπαστον μέρος τοῦ βουκολικοῦ βίου, τοῦ μόνου δυνατοῦ ἐν ταῖς ἐρήμοις τῆς Περσίας καὶ Μικρᾶς Ἀσίας.

Οἱ τῆς Ἀνατολῆς τάπητες, ἡ φήμη τῶν ὁποίων ἀπὸ ἡμέρας εἰς ἡμέραν αὐξάνει καὶ οἵτινες τὸν ἐπιτυχέστερον διεξάγουσι συναγωνισμόν πρὸς τοὺς τάπητας τῆς δυτικῆς βιομηχανίας, παριστᾶσι κάλλιστα τὰς ἐμπνεύσεις τοῦ ἀνατολικοῦ πνεύματος διὰ τοῦ ἀλλοκότου τῶν σχεδίων καὶ τοῦ πρωτοτύπου συνδυασμοῦ τῶν χρωμάτων. Ἐν τῇ χώρᾳ τῆς καταγωγῆς αὐτῶν καθημερινῆς εἰσι χρήσεως καὶ φαίνονται, ὡς ὁ ἀραβικὸς ἵππος, ἀπολαύοντες τῆς εὐνοίας τοῦ κυρίου καὶ συνδεδεμένοι μετ' αὐτοῦ δι' ἀρρήκτου δεσμοῦ. Ἐκεῖνο τὸ ὅποιον περικαλύπτει τὴν τῆς ἐγγάμου προῖκα εἶναι τάπης, εἰς ἡν περιδύονται, φέρων πάντα τὰ χρώματα τοῦ οὐρανοῦ τὸ ξύλον· τάπης ἐπίσης ῥίπτεται ἐπὶ τῶν θεωνέων πρὶν ἢ διὰ χοῶς οἱ νεκροὶ αὐτῶν καλυφθῶσιν· ἐπὶ τάπητος πρὸς τοῦτοις οἱ πιστοὶ προσεύχονται τὴν πρῶταν καὶ τὴν ἐσπέραν πρὸς τὸν θεὸν αὐτῶν. Ὁ Ἀνατολίτης δὲν ταξιδεῖται ἀνευ τοῦ **σεδ-ζαδὲ** αὐτοῦ (μικροῦ τάπητος), αἱ δὲ Ὀθωμανίδες ἄγουσιν αὐτὸν διὰ τῶν θεραπόντων μετ' αὐτῶν ἐν ταῖς ὁδοῖς. Πάντες οἱ διατρέξαντες τοὺς περιπάτους καὶ τοὺς δημόσιους κήπους τῆς Κωνσταντινουπόλεως ἀναμνησκονται τῶν ἀπειραθμίων **χανούμ**, ὁμοίων πρὸς νηρηίδας, αἵτινες ἐξαπλοῦνται ἐπὶ τῶν ταπήτων αὐτῶν καὶ ὧν αἱ ἀπαστράπτουσαι στολαὶ ἀνταυγάζουσιν, ὡς τόσα κάτοπρα, τὰς πυροειδεῖς ἀκτῖνας τοῦ δύνοντος ἡλίου. Καὶ ἰδοὺ ὅτι καὶ οἱ τῆς Δύσεως κάτοικοι ἐν τῷ μέρει ἀγοράζουσιν τοὺς ἀνατολικοὺς τάπητας πρὸς κάλυψιν τῶν ἐπιπλῶν καὶ ἀντικατάστασιν τῶν ἐγχευμένων αὐτῶν ἐπικαλυμμάτων.

Γινώσκουσιν ἄρα γε ὅτι οἱ τῆς ἐρήμου τάπητες μερίζονα προσκτῶνται ἀξίαν παλαιούμενοι, ὡς οἱ οἶνοι τῆς Βουργουνδίας καὶ τῶν Βορδιγάλων· τοῦλάχιστον ὁκτὼ ἢ δέκα ἔτη χρήσεως ἀπαιτοῦνται ὥστε τάπης τις ἀρμοδίως νὰ χρησιμοποιηθῇ καὶ νὰ φθάσῃ εἰς τὸν ἀνώτατον βαθμὸν τῆς ἀξίας αὐτοῦ· κατὰ τὸ διάστημα τοῦτο δέον νὰ σαρόνται καὶ νὰ ἐκκονίζηται καθ' ἡμέραν

ὥστε νὰ καταστῇ εὐκαμπτος, νὰ πλύνεται δι' ἀφθόνου ὕδατος δις ἢ τρίς τοῦ ἔτους ἢν ἀποδεδωθῶσιν ὀλίγον τὰ χρώματα καὶ ἀρμονικῶς ὁμοῦ συγχωνευθῶσιν· τάπης, τοιαύτης τυγχάνων ἐπιμελημένης διατηρήσεως, πωλεῖται ἀκριβέστατα, ἀλλ' ὅποιαδήποτε κἂν ἦναι ἡ τιμὴ αὐτοῦ, τὸ ἔργον οὐδέποτε πληρωθῆσεται κατ' ἀξίαν· ἄλλως ἡ ἐργασία μόλις ὑπ' ὅψιν λαμβάνεται ἐν Ἀνατολῇ. Δὲν πρέπει ν' ἀποκρυβῇ ὅμως καὶ τὸ ὅτι καὶ τεχνητὴ τελεῖται παλαιώσις τῶν ταπήτων, ἐκτιθεμένων πρὸς τοῦτο εἰς τὴν ἐπ' αὐτῶν ἐπενέργειαν τοῦ καπνοῦ ἐν τῷ ἐσωτερικῷ καπνοδόχῳ· τὰ χρώματα συγχωνεύονται τάχιστα· ὁπωσδήποτε ὅμως ὁ τάπης λαμβάνει παράδοξόν τινα καὶ ἀλλόκοτον ὕψιν, ἢν εὐχερῶς οἱ πεπειραμένοι ἀναγνωρίζουσιν.

Κατὰ τὰς εἰς Μικρὰν Ἀσίαν καὶ εἰς Μουγὰν ἐκδρομὰς αὐτοῦ εἰς τῶν περινητῶν ἐποιήσατο πολλὰς ἐρεῦνας περὶ τῆς ἀρχῆς τῶν χρησιμοποιουμένων σχεδίων· ὁ περινητὴς οὗτος ἐκτίθησιν ὅτι χωρὶς νὰ εἰσέλθῃ ποσὸς εἰς λεπτομερείας δύναται, λέγει, νὰ διαβεβαιώσῃ ὅτι ἡ ἀρχὴ αὐτῇ εἶναι θρησκευτικὴ. Ἐν τοῖς πλείστοις τῶν ὑπ' αὐτοῦ ἐπὶ τόπου παρατηρηθέντων ταπήτων καὶ τῶν ἐν τῇ συλλογῇ αὐτοῦ συμπεριληφθέντων, ἡ ἐργάτις ἀναπαρίγαγεν εἴτε τὰ σχέδια αὐτὰ τῶν διὰ τὸ **ναμάζιον** προωρισμένων ταπήτων, εἴτε ἄλλα ἀνάλογα καὶ προσομοιάζοντα κατὰ τὸ μᾶλλον καὶ ἥττον πρὸς τὰ ἀρχικὰ σχέδια. Γνωστὸν ὅτι ἐν τοῖς **ναμαζῖ** (τάπητι χρησιμοποιουμένοις ἐν ταῖς προσευχαῖς) τὰ σχέδια δημιουργοῦσι τὸν τόπον, ἐφ' οὗ θὰ τεθῶσι τὰ γόνατα τοῦ προσευχομένου, αἱ κνήμαι καὶ αἱ χεῖρες αὐτοῦ. Προσθετέον ὅτι ὁ λέων συχνάκις ἀπεικονίζεται ἐπὶ τῶν ταπήτων τῆς Περσίας, ὡς ὁ ἄγριος τράχος ἐν τοῖς τάπητι τοῦ Μουγὰν, τοῦ Καραβάγ καὶ τοῦ Καυκάσου ἐν γένει.

Ἡ αὐξουσα φήμη τῶν τῆς Ἀνατολῆς ταπήτων οὐκ ὀλίγην ἐξασκεῖ ἐπιρροὴν ἐπὶ τῆς κατασκευῆς αὐτῶν· πρὸς τὸν σκοπὸν τοῦ ἐπαρκέσαι εἰς τὰς γινόμενας αἰτήσεις, αἱ ἐργάτιδες ἐργάζονται ταχύτερον καὶ μεθ' ἥττονος προσοχῆς, χρησιμοποιοῦσι τεχνητὰ χρώματα καὶ ἐκτιθέασιν τοὺς τάπητας εἰς τὸν καπνόν. Τὰ σχέδια τῶν ἀρχαίων ταπήτων εἰσὶν ἐν γένει ἀσυγκρίτως πλουσιώτερα τῶν νεωτέρων· τὸ ἐν αὐτοῖς χρησιμοποιούμενον ἔριον ἥτο καλλιτέρας ποιότητος καὶ συχνάκις ἀνάμικτον μετὰ μετάξης· πολυαριθμότεροι δὲ κατασκευάζοντο τάπητες ἐκ καθαρᾶς μετάξης, ἀπαιτοῦντες πολλὰς περιδότερας προσοχὴν καὶ χρόνον παρὰ οἱ ἐξ ἔριου. Μετάξινοι τοιοῦτοι παρετηρήθησαν ὑπὸ τοῦ περινητοῦ ἐν ὁλίγῳ ὅλως καταστάσει, ἅτε ἀριθμοῦντες βίον ἐπέκεινα τῶν 50 ἐτῶν ἀπὸ τῆς κατασκευῆς, καὶ ὅμως ἡδυνάτο τις νὰ θαυμάσῃ ἐν αὐτοῖς τὴν ἀπαράμεικτον ποικιλίαν τῶν σχεδίων καὶ τὴν ἀπαλότητα τοῦ ὑφάσματος, ὅπερ ὡς πρὸς τὴν στιλπνότητα καὶ τὴν λεπτότητα ὑπερέβαινε τὰ χνοῶδη τοιαῦτα (peluches) τῶν τῆς Εὐρώπης ἐπιδεξίων βιομηχάνων. Ἡ κατασκευὴ παραπλησίον ἀριστοτεχνικῶν ἀπῆται ἐργασίαν πολλῶν ἐτῶν, ἡ δὲ τιμὴ αὐτῶν δύναται νὰ συγκριθῇ πρὸς τὴν τῶν λαμπροτέρων εἰκόνων· καὶ διατίθῃ· Ἡ ταπηνουργία εἶναι τέχνη ἀνάλογος πρὸς τὰς πλαστικὰς τέχνας· εἶναι ἡ ἐξόχως ἀνατολικὴ τέχνη, ἡ τέχνη τῶν ἡμιπεπολιτισμένων Ἀνατολιτῶν τῶν ἀκαλλιεργήτων ἐρημιῶν καὶ τῶν ἀπεξηραμένων στεππῶν.

ΠΟΙΚΙΛΑ.

Ὁ ἄνθρωπος κατὰ Σουρῆν.—Ἐκ τῆς νέας συλλογῆς τῶν ποιημάτων τοῦ χαριστάτου σατυρικοῦ ποιητοῦ Γεωργίου Σουρῆ ἀποσπῶμεν τὸ ὑπὸ τὸν τίτλον **Ὁ ἄνθρωπος καὶ τὰ ζῶα**, ἔχον ὧδε :

Καὶ τ' εἶσαι, ἄνθρωπε μωρέ, ποῦ φλυαρεῖς ἐμπρός μου,
ἂν μὲ τὰ ζῶα τὰ λοιπὰ παραβλήθῃς τοῦ κόσμου ;

Ἐχει τὴν χαίτην λιονταριοῦ καὶ τὸ κεντρὶ τῆς σφίγκας,
ἔχεις πτερὰ τοῦ παγониоῦ καὶ τοῦ στρουθοκαμήλου,
ἢ τοῦ προβάτου τὸ μαλλί, τὸ γάλα τῆς κατσίκας,
τὰ δόντια τοῦ ἐλέφαντος, τὸ στόμα κροκοδείλου ;

Ἐχεις τὸ χιλιμίντρισμα ἐκείνο τῆς φοράδας,
ἔχεις λαγοῦ περπατησιὰ καὶ κάθουρα ποδάρι,
ἡ τοῦ ξιφία τὴν οὐρά, ἡ καὶ τῆς σουσουράδας,
ἡ καὶ τῆς πίνας τὸ φαγὶ καὶ τὰ μαργαριτάρια;

Ἐχεις αὐτίκ' τοῦ γαῖδουριοῦ, τῆς κουκουβάγιας μάτι,
ἡ τῆς χελώνας τὸ καυκὶ καὶ τζιτζικα λαρύγγι,
κι' ὅποταν θέλῃς εἰμφορεῖς, βρὲ ἄνθρωπε σακάτη,
νὰ βγάλῃς ἀπὸ μέσα σου ἱπποποτάμου ξύγκι;

Μπορεῖς νὰ πέσῃς στὸ νερὸ ἀπὸ ἡλιόλουστο γλάρος,
καὶ τὸ μακρὸν τὸ ράμφος σου σμαρτίζῃς νὰ ρουφήσῃ;
Μπορεῖς καὶ σὺ ν' ἀλατισθῇς καθὼς ὁ μπακαλιχάρος
κι' ἀπὸ τ' ἀλάτι τὸ πολὺ νὰ γίνῃς στοκοφίσι;

Μπορεῖς σκουλήκι ἐνταυτῷ καὶ πεταλοῦδα νῆσαι
κι' ἀπὸ τὸ σάλιο σου νὰ βῇ μετὰ ζωτὴ λουρίδα,
ἡ, ὅπερ σπουδαιότερον, μπορεῖς ν' ἀποκοιμᾶσαι
μ' ἕνα ποδάρι κρεμαστός καθὼς τὴν νυκτερίδα;

Μπορεῖς νὰ ζῇς χωρὶς βραχιὰ, παπούτσια καὶ φωκὸλα,
ἡ τρία καὶ πηδύματα νὰ κἀνῃς σὰν ζαρκαδί;
Μπορεῖ ἀπὸ τα σπλάγχνα σου νὰ ἔβγῃ καμμιὰ κόλλα,
χαβιάρι, αὐγοτάραχος ἡ τῆς μουρούνας λάδι;

Μπορεῖ ἀπὸ τὸ δέρμα σου νὰ δώμῃς μιὰ διφθέρα,
σαμούρι, γούνας, στρώματα, παπλώματα, καπόταις;
Μπορεῖς καθὼς τὸν κόκορα μονάχα σὲ μιὰ μέρα
νὰ χωρατεύῃς μ' ἕκατὸ τριάντα πέντε κότες;

Μπορεῖς καὶ σὺ νὰ χώνεσαι στῆς τρύπαις σὰν ποντίκι,
ἡ νὰ πετᾷς σὰν κότσυφας, σὰν σπίνος, σὰν ὀρτύκι;
Μπορεῖς ποτὲ τὰ ὅσα τρῶς, βρὲ ἄνθρωπε τεμπέλη,
νὰ τὰ ματοῖς σὰν μέλισσα καὶ νὰ τὰ βγάζῃς μέλι;

Οὐ! νὰ χαθῇς, κηφηναρὶ . . . στῶν μελισσῶν τὸ σμήνος
ἐσὺ ζηλεύεις μοναχὰ τὴν θέσιν τοῦ κηφῆνος,
καὶ θέλεις πάντα χάρισμα νὰ τρώγῃς στὴν κυψέλην,
ὅποταν εἶσαι μάλιστα γιγαντομάχος Ἑλλήν!

Ὅ, τι μικρὸν καὶ ἀφανὲς ἡ πτέρνα σου πατεῖ
γεῖν μετὰ τὰ καμώματα τῆς λογικῆς ἀγέλης,
κι' ἂν πῇς κ' εἰς ἕνα μύμηνα ὅσον κόσμον τί ζητεῖ,
θὰ σ' ἀπαντήσῃ αὐθαδῶς: «ἀμμέ καὶ σὺ τί θέλεις;»

Ἐνα κουνούπι ζωηρὸν ἐκάθισε μιὰ μέρα
σ' ἐνὸς βουδιῦ τὸ κέρατο κι' ἐσφύριζ' ἐκεῖ πέρα,
κι' εἶπε τὸ βῶδι μετὰ ψυχρὸν Ἑγγέζου χαρακτῆρα:
«καὶ ὅταν ἦλθες κ' ἐφυγες χαμπάρι δὲν σ' ἐπῆρα».

Ἄν εἰμφορῇς, βρὲ ἄνθρωπε, πῆς του καὶ σὺ αὐτὰ,
ὅταν στ' αὐτὰ σου νηστικὸν σφυρίζωντας πετᾷ
μετὰ σφύριγμα καὶ δάγκωμα κακὰ σὲ ζημερόνει,
ἂν δὲν σκεφθῇς δελτάριον ν' ἀνάψῃς Ζαμπιρόνι,

Βλέπεις αὐτὸν τὸν μπούρμπουλα, τὸν ἀφανῆ στὸ γῶμα,
ποῦ μετὰ τὰ πόδια του κυλᾷ τὴν μιὰ καὶ ἄλλη βρωμὰ;
μεγάλῃς ἔτυχε ποτὲ στὴν Αἴγυπτον λατρεῖας,
ὡς τοῦ Ἡλίου σύμβολον, δυνάμεως κι' ἀνδρείας

Καὶ ὕστερα κορδόνεσαι καὶ θεωρεῖς ὡς δῶρον
καὶ τὸ μυαλὸ τῆς κεφαλῆς καὶ τὸ μυαλὸ τῆς ράχης,
σύ, τοῦ Δαρβίνου ἡ μαίμου, σὺ δέπουν μαστοφόρον,
σύ, ἄνθρωπε θαυμάσιε, ποῦ κακὸ ψόφο νάχῃς!

Ξένο 1 ἐν Γαλλίᾳ.—Κατὰ τὴν τελευταίαν ἀπογραφὴν ὁ ἀριθμὸς
τῶν ἐν Παρισίοις διαμενόντων ξένων ἔχει ὅδε:

	Ἄνδρες	Γυναῖκες	Ἐν ὅλῳ
Βέλγοι	22,115	22,702	44,817
Γερμανοὶ	10,353	16,510	26,863
Ἑλβετοὶ	13,334	11,452	24,786
Ἰταλοὶ	13,212	7,913	21,125
Λουξεμβούργοι	6,496	6,961	13,457
Ἀγγλοὶ καὶ Ἰρλανδοὶ	5,224	7,503	12,727
Ρῶσοι	5,125	4,159	9,284
Αὐστριακοὶ	2,541	1,846	4,387
Ἀμερ. Ἡνωμ. Πολ.	1,870	2,367	4,237
Ὀλλανδοὶ	2,153	2,052	4,205
Ἰσπανοὶ	2,115	2,000	4,115
Ν. Ἀμερικανοὶ	1,563	1,522	3,085
Οὐγγροὶ	791	492	1,283
Ρουμῶνοι	701	374	1,075
Τούρκοι	761	266	1,027
Ἑλλήνες	531	228	759
Σουηδοὶ	312	295	607
Δανοὶ	269	163	432
Πορτογάλοι	231	152	383
Μεξικανοὶ	151	133	284
Νορβηγοὶ	119	102	221
Σέρβοι καὶ Βούλγαροι	130	42	172
Σῆνοι καὶ Ἰάπωνες	137	33	170
Ἀφρικανοὶ	101	49	150
Ἄλλων ἐθνότητων	47	—	47
Ἀγνώστου ἐθνότητος	724	806	1,530
	90,806	90,122	180,928

Ἐν δ' ἀπάσῃ τῇ Γαλλίᾳ ὁ ἀριθμὸς τῶν εἰς τὰς κυριωτέρας ἐθνό-
τας ἀνηκόντων ξένων, οἵτινες σταθερῶς εἰσὶν ἐγκατεστημένοι ἐν αὐτῇ,
ἔχει ὡς ἑπεται:

Βέλγοι	371,300
Ἰταλοὶ	295,741
Γερμανοὶ	84,293
Ἑλβετοὶ	80,387
Ἰσπανοὶ	67,720
Λουξεμβούργοι	33,166
Ἀγγλοὶ καὶ Ἰρλανδοὶ	25,334
Ρῶσοι	12,704
Βορειοαμερικανοὶ	4,910
Τὸ ὅλον	975,555

Ἐν τῷ ἀριθμῷ τούτῳ δὲν συμπεριλαμβάνονται οἱ νομάδες ξένοι,
οἱ διαβατικοὶ, οἱ εἰς τα λουτρά φοιτῶντες, πάντες τέλος ὅσοι δὲν εἴ-
ναι ὑπόχρεοι νὰ δηλώσωσι τὴν κατοικίαν αὐτῶν.

Ὁ ἀγγλικανὸς κληρὸς.—Γνωστὸν ὑπάρχει ὅτι ὁ ἀνώτερος
κληρὸς τῆς ἀγγλικανῆς ἐκκλησίας ἔχει πλουσιωτάτας ἐπιχορηγήσεις,
ἀλλ' ἄγνωστος καὶ ἐν αὐτῇ τῇ Ἀγγλίᾳ εἶναι ἡ ἔνδεα καὶ ἡ πτωχία,
ἐν ἣ φυτοζωεῖ ὁ κατώτερος λεγόμενος κληρὸς. Τῷ 1703 ἐπὶ τῆς βα-
σιλείας Ἀννης ὑπῆρχον ἐν Ἀγγλίᾳ 6000 περίπου ἐφημερίαι ἡ ἐνορίαί,
ἀποφέρουσαι ἐκάστη εἰς τὸν ἱερέα 25 ἐν ὄλῳ φράγκα καθ' ἑβδομάδα.
Σήμερον κατ' ἐπίσημον στατιστικὴν, 18,000 κληρικοὶ ἐξ 21000 ἀπο-
λαμβάνουσιν ἐκ τοῦ ἐπαγγέλματος αὐτῶν πρόσδοτον ἀπολύτως ἀνεπαρκῆ
πρὸς συντήρησιν αὐτῶν καὶ τῶν οἰκογενειῶν αὐτῶν. 400 τῶν προσο-
δοῦχων τούτων ἔχουσιν ἐτήσιον εἰσόδημα 1250 φρ., 3600 λαμβάνουσι
3750 φρ. τοῦθ' ὅπερ εἶναι γλίσχρον ὅλως εἰσόδημα ἐν Ἀγγλίᾳ, 7000
ἐφημέριοι ἀπολαμβάνουσι κατὰ μέσον ὅρον 3,250 φρ. καὶ τέλος 7000
ἱερέων ἀποθνήσκουσιν οὕτως εἰπεῖν ἐκ πείνης. Πρὸ τῆς δυσταρέστου,
ταύτης καταστάσεως, τῆς δεινόμενης ἄλλως ὑπὸ τῆς θεολογικῆς κρί-
σεως, ἥτις πιεῖ τὸν προτεσταντισμὸν ἐν Ἀγγλίᾳ καὶ Ἀμερικῇ, ἀνα-
φαίνονται τὰ πλούσια, σκανδαλώδη δ' ἔστιν ὅτε ὠφελήματα ἐπιτιμω-
ν, κανονικῶν κλπ. Συγγραφεὺς τις, ὁ κ. Μάσιγκαν, ἐζήτησε διὰ
τῆς «Συγχρόνου» οὐχὶ εὐθύδικον διανομὴν τῶν ἐκκλ. προσόδων παρὰ
τοῖς τοῦ κλήρου μέλεσι, ἀλλὰ τὴν «ἐθνικοποίησιν» ἡ ἐκλαίκωσιν τῶν
μητροπόλεων. Οὗτος ἠρώτησε τοὺς συμπατριώτας αὐτοῦ εἰς τί χρη-
σιμεύουσιν αἱ εὐρεῖαι αὐτῶν μητροπόλεις καὶ μοναί, ἐν αἷς ἀπὸ καιροῦ
εἰς καιρὸν ἐκφωνεῖται λόγος τις, οὕτινος προηγεῖται ἡ ἑπεται ψαλ-

μικὸν ἔσται: Πρέπει ἄρα γε νὰ μετατραποῦσιν αὐταὶ εἰς μουσεῖα, εἰς χειμερινούς κήπους, εἰς οὓς νὰ προσέρχεται ὁ λαὸς τὰς κυριακάς πρὸς ἀναψυχὴν: Ὁ κ. Μάιγχαμ δὲν ζητεῖ οὔτε τὸ κλείσιμον τῶν μητροπόλεων, οὔτε τὴν κατάργησιν τῶν πλουσίων προσόδων τῶν ἐπισκοπῶν, κανονικῶν, μονῶν καὶ πρεσβυτερίων, ἀλλὰ προτείνει νὰ χορηγηθῶσι μισθοὶ καὶ παροχαὶ εἰς τοὺς σοφοὺς, τοὺς πολυμαθεῖς, τοὺς ποιητάς, τοὺς διασήμεους καλλιτέχνας: οἱ Χούξλεϋ, οἱ Τύνδαλ, οἱ Τέννυσον σοφιστώτερα κέκτηνται ἐν τούτῳ δικαίωματα ἢ οἱ τῶν πανεπιστημίων ρητοροδιδάσκαλοι καὶ οἱ ἀνίκανοι κήρυκες. Ἄλλως ὁ ἀγγλικανὸς κλήρος ἀριθμεῖ ἐν τοῖς μέλεσιν αὐτοῦ πρόσωπα μετρίως μόνον ἀξίας: οἱ ἀρχιεπίσκοποι καὶ πρεσβύτεροι αὐτοῦ εἰσιν ἀπλοὶ θεαταὶ κατὰ τὰς τελετάς, τὰς ὁποίας διακανονίζουν καὶ τελοῦσιν ἀπὸ κοινοῦ οἱ κατώτεροι ἱερεῖς μετὰ τοῦ ὀργανιστοῦ λαϊκός τις δύναται ν' ἀπαγγεῖλῃ ὑμνίαν τινὰ μετ' ἱσῆς καὶ ὁ ἀρχιεπίσκοπος εὐχερεῖας, καίπερ μὴ ἐξεκτικὸν πράγματι οἰονδήποτε καθήκον ποιμάνσεως τοῦ λαοῦ.

Ὁ καθολικὸς κλήρος ἐν Γαλλίᾳ.—Προκειμένης τῆς συζητήσεως τοῦ προϋπολογισμοῦ τοῦ 1892 καὶ πρὸς τὸν σκοπὸν τοῦ ἱκανοποιῆσαι τὴν εὐχὴν τῆς ἐπὶ τοῦ προϋπολογισμοῦ ἐπιτροπῆς, ἡ διεύθυνσις τῶν ἐκκλησιαστικῶν κατήρτισε κατάλογον τῶν μελῶν τοῦ ἐνοριακοῦ κλήρου ἐν Γαλλίᾳ. Ὁ ἀριθμὸς τῶν μελῶν αὐτοῦ ἀνέρχεται εἰς 55540. Ἐκ τούτων ἐκτὸς 18 ἀρχιεπισκόπων καὶ 69 ἐπισκόπων, 3450 εἰσιν ἐφημέριοι διαφόρων τάξεων, 182 γενικοὶ προεστώτες, 31,255 βοηθοὶ ἐφημέριοι, 7,109 προεστώτες καὶ 709 κανονικοὶ. Σημειωτέον δὲ περὶ τῶν τελευταίων τούτων ὅτι διὰ νόμου τοῦ 1881 ἀπεφασίσθη ἡ κατάργησις τῆς τάξεως ταύτης διὰ τῆς μὴ ἀναπληρώσεως αὐτῶν ἐκλειπόντων. Συνεπείρ δὲ τούτου ἀπὸ τοῦ 1885 μέχρι τῆς σήμερον 253 θέσεις αὐτῶν ἐκενώθησαν, ἀνακουφίσασαι τὸν προϋπολογισμὸν κατὰ 412,000 φρ. Οὕτως: ξένοι: ἱερεὺς μισθοδοτεῖται ὑπὸ τοῦ κράτους. Ὁ ἀριθμὸς δὲ τῶν κληρικῶν, ὧν αἱ μισθοδοσίαι κατηργήθησαν πειθαρχικῶς, ἀνέρχεται σήμερον μόνον εἰς 136.

Τὸ προσωπικὸν τοῦ διαμαρτυρομένου κλήρου περιλαμβάνει μόνον 720 μέλη, τὸ δὲ τοῦ Ἰσραηλητικοῦ 60 μέλη ἐν τῇ Γαλλίᾳ καὶ Ἀλγερίᾳ.

Ὁ τοῦ κλήρου προϋπολογισμὸς τοῦ 1892 περιλαμβάνει τὸ ποσὸν 45,057,157 φράγκων, ἥτοι κατὰ 10000 φράγκων περίπου ἐπὶ ἑκατὸν τοῦ προϋπολογισμοῦ τοῦ 1891.

Διατὶ φωνοῦσιν οἱ παῖδες.—Ὁ παῖς δὲν φωνεῖ ἄνευ λόγου. Ἄν βελόνῃ κεντήσῃ αὐτόν, ἂν ἔχῃ τὸν στόμαχον πλήρη ἀερίων, ἂν πάσχῃ δυσπεψίαν, ἂν ἔχῃ τοὺς πόδας ψυχροὺς ἢ κεφαλαλγίαν, θὰ φωνήσῃ δυνατὰ καὶ ἐπὶ μακρόν. Φωνεῖ πρὸς τούτοις ἂν πεινᾷ, διψᾷ, ἂν θέλῃ νὰ κοιμηθῇ, ἂν ᾖ κατωρρισμένος, ἂν θερμαίνεται ἢ ἂν αἰσθάνηται ψύχος.

Ἡ φωνή, ἣν βλάλει ὅταν αἰσθάνηται κώλικα, εἶναι ἰσχυρά, προκαλοῦσα ἐντόπῳσιν καὶ φαίνεται ζήτοῦσα ἄμεσον βοήθειαν.

Ὅταν ὁ ἐγκέφαλος πάσχῃ, ἡ φωνὴ εἶναι ὀξεῖα καὶ διαπεραστική, καθισταμένη ἐνίοτε ἀληθὴς κραυγὴ, ἀποκαλύπτουσα ἀνυπόφορον πᾶθμα.

Ἰπάρχει πρὸς τούτοις καὶ ἡ κατὰ τὴν ὁδὸν τοφύαν φωνή, ἥτις ἐκφράζει πόνον, εἶναι ἀδίσκοπος, ἐνίοτε παραπονητική, ἐνίοτε προπετής καὶ συνοδεύεται ὑπὸ ταραχῆς καὶ χόλου.

Ἡ φωνὴ τοῦ πεινῶντος παιδὸς εἶναι ἰσχυρὰ καὶ προδίδει ἀνυπομονησίαν.

Αἱ φωναί, αἵτινες παρατηροῦνται κατὰ τὸν ὕπνον, ὁμοιάζουν πρὸς γογγυσμὸν καὶ δὲν συνοδεύονται πάντοτε ὑπὸ δακρύων. Ὁ παῖς εἶναι ἔστιν ὅτε ἥσυχος, ἀπαθής, γενικῶς δὲ νευρικός.

Ἡ φωνὴ τῆς ὀργῆς εἶναι θορυβώδης μετὰ στασιαστικῶν τάσεων καὶ συνοδεύεται πλέον ὑπὸ θορύβου ἢ ὑπὸ δακρύων.

Ἡ φωνὴ χαρακτηρίζει τὴν κατάστασιν τῶν ἀναπνευστικῶν ὀργάνων.

Συχνάκις οἱ νυγμοὶ εἰσιν ἡ αἰτία τῆς φωνῆς τῶν παιδῶν.

Παῖς, εὖ ἔχων, δὲν φωνεῖ: ἡ φωνὴ εἶναι ἡ ἀπόδειξις παθήσεως αὐτοῦ ἢ ἀμελείας ἐκ μέρους τῆς μητρός. Ὅπως δὲ ὅποτε ὅμως παῖς ὑγιαίνων, δύναται νὰ φωνῇ ἐπὶ ὥραν, νὰ κυλῆται ἐπὶ τοῦ ἐδάφους, νὰ

συστρέφηται κτλ. ἂν κληρονομικῶς εἰς ὀργὴν προδιατίθεται.

Αἱ πλαγγόνες.—Ἡ ἀρχαιοτάτη ἄλλως εἰδωλοκρατικὴ συνήθεια τοῦ νὰ τίθενται πλησίον τῶν θάπτομένων παιδῶν τὰ προσφιλῆ αὐτοῖς ἀθύρματα διετηρήθη ἐπὶ πολλοὺς αἰῶνας τῆς χριστιανικῆς ἐποχῆς: πολλὰ τῶν ἀθύρματων τούτων ἀνεκαλύφθησαν ὑπὸ τῶν ἀρχαιολόγων, οὐ μόνον ἐν τοῖς ἀρχαίοις τάφοις τῆς Ἑλλάδος καὶ τῆς Αἰγύπτου, ἀλλὰ καὶ ἐν αὐταῖς ταῖς ρωμαϊκαῖς κατακόμβαις. Αἱ ἀρχαιότεραι πλαγγόνες, ὁμοιάζουσαι ὡς ἐκ τούτου πρὸς τὰ πλεῖστα τῶν ἐθνικῶν εἰδώλων, ἔχουσι πᾶσαι ἀποτρόπαιον καὶ φοβοποιὸν ὄψιν, ἀρμολιωτέραν εἰς τὸ ἐκφοβῆσαι ἢ τέρψαι τοὺς παῖδας: ἀλλ' ἀπὸ τῶν πρώτων ἤδη αἰώνων τοῦ ἐλληνικοῦ πολιτισμοῦ καλλιτέχνη πραγματικῆς ἱκανότητος κατεσκευάζον πρὸς τέρψιν τῶν παιδῶν μορφὰς μετὰ λεπτότητος κατηρτισμένας καὶ ἐνάρθρους ἔτι. Κατὰ τὸν Μεσαίωνα, μηχανικὰ ἀθύρματα, προϊόντα εὐφροῦς ἐργασίας, κατεσκευάζοντο χάριν τῶν ἡγεμονικῶν αὐλῶν καὶ τῶν φεουδαλικῶν μεγάρων. Κατὰ τὴν νεωτέραν ὁμως περίοδον, αἱ ἐν Παρισίοις κατασκευαζόμεναι πλαγγόνες μετ' ἐντέχνου κομώσεως καὶ ἀνταποκρινομένης εἰς τὰ τελευταῖα τοῦ συμμοῦ δημιουργήματα ἀπεστελλόντο καθ' ἅπαντα τὴν Εὐρώπην ὡς πρότυπα καλαισθησίας καὶ κομφοτήτος. Κατὰ τὸ ζενίθ τοῦ μακροῦ ἀγῶνος, καθ' ὃν συνεπλάκησαν Γαλλία καὶ Ἀγγλία ἐπὶ τῆς βασιλείας Λουδοβίκου τοῦ ΙΔ' καὶ τῆς Ἀννης Στουάρτης, ἰδιαίτερα διαβατήρια εἶχον παραχωρηθῆ διὰ τὰς προτύπους πλαγγόνες, αἵτινες ἀπεστελλόντο ἐκ Παρισίων εἰς τὴν αὐλὴν τοῦ ἀγίου Ἰακώβου. Ἐν τούτοις αἱ καλλίτεροι κήρινα πλαγγόνες ἐφιλοτεχνούντο ἐν Ἀγγλίᾳ, ἣν περ ἡ Γαλλία ὑπερέβη ἐν τῷ εἶδει τούτῳ τῆς βιομηχανίας. Ἡ Γερμανία, ἥτις πάντοτε κατεσκευάζε ξύλινα ἀνδρείκελα, ἀπειροκάλως μιμεῖται τὰς γαλλικὰς πλαγγόνες: ἐν τισὶ μάλιστα ἀγοραῖς τῶν Παρισίων τὰ μικρὰ ταῦτα ἀνδρείκελα πωλοῦνται ὡς προϊόντα τῆς γαλλικῆς βιομηχανίας. Ἡ τῶν ἀθύρματων βιομηχανία ἐπασχολεῖ ἐν Εὐρώπῃ 25,000 προσώπων, ὧν ἡ ἑτηγία μισθοδοσία ἀνέρχεται εἰς 75 ἑκατομμύρια φράγκων.

Αἰγυπτιακὴ ἀρχαιολογία.—Ὅποτος ἦτο ὁ τάφος πλουσίου ἰδιώτου κατὰ τὰς ἀρχὰς τῶν μεγάλων θηβαϊκῶν δυναστειῶν: Ὁ κ. Μασπερώ υπέβαλεν ἐν ὀνόματι τοῦ κ. Μπουσάκ, μέλους τῆς ἀρχαιολογικῆς ἀποστολῆς τοῦ Καίρου, εἰς τὴν Ἀκαδημίαν τῶν ἐπιγραφῶν καὶ τῆς φιλολογίας πανοποιοῦντο σχέδιον τάφου προσώπου τινός, καλουμένου Ἀννα, ἐκπληρώσαντος ἐμπιστευτικὰ καθήκοντα παρὰ τοῖς βασιλεῦσι Τουθμωσίδι τῷ Α', Τουθμωσίδι τῷ Β', τῇ βασιλείᾳ Χατσοψιτοῦ καὶ τῷ ἀνεψιῷ αὐτῆς Τουθμωσίδι τῷ Γ'. Ἀγνωστον διὰ τίνος μέσου κατῴρωσαν ὁ Ἀννας οὗτος νὰ ἀπολαύτῃ τόσον διαρκῶς τῆς εὐνοίας πολλῶν ἀλλεπαλλήλων ἡγεμόνων, τοῦθ' ὅπερ οὐδέποτε συνέβαιεν.

Ὁ κ. Μασπερώ ζωηρῶς ἐκίνησε τὸ ἐνδιαφέρον τῆς Ἀκαδημίας διὰ τῆς σαφούς καὶ μετ' εἰδικότητος ἀναπτύξεως ἐνὸς τῶν ἀριστουργημάτων τῆς περὶ τοὺς τάφους τέχνης τῶν Αἰγυπτίων ἐπὶ τῆς ΙΗ' δυναστείας. Ὁ τάφος ἀναπαρίσταται ἐν χιλιστομέτροις καὶ διὰ χρωμάτων μετὰ θαυμασίας τέχνης: ἀποτελεῖται δὲ ἐκ στοῦς μετὰ κινῶν, ἀνοιγομένης πρὸς τὴν πεδιάδα καὶ ἐξ ἧς ἡ ψυχὴ τοῦ τεθνεώτος ἤδύνατο, κατὰ τὰς τῶν Αἰγυπτίων δοξασίας, νὰ βλέπῃ ἔτι, ὅσας: ἡρέσκετο, τὴν πόλιν τῶν Θηβῶν καὶ τοὺς τόπους, ἐν οἷς ἔζησε τὸ σῶμα, ἐν ᾧ αὐτὴ ἐσχένον. Ἐν τῷ μέσῳ τῆς στοῦς ἡνοίγετο θάλαμος, εἰσδύων εἰς τὸν βράχον καὶ περιλαμβάνων τοὺς ἀνδριάντας τοῦ τεθνεώτος καὶ τῆς οἰκογενείας αὐτοῦ. Ἐπὶ τῶν τοίχων ὑπῆρχον σκηναὶ ἀλυσίας, θήρας καὶ γεωργίας, ὁ κῆπος τοῦ τεθνεώτος καὶ ἐν αὐτῷ λίμναι μετὰ ὀδάτων, ἐν τῷ θαλάμῳ αἱ μακραὶ σειραὶ τῶν θεραπόντων, οἵτινες ἐκόμιζον ἐν ὥρισμέναις ἡμέραις προσφοράς πρὸς διατροφήν τῆς ψυχῆς τοῦ τεθνεώτος καὶ ἐτέλουν τὰς νενομισμένας τελετάς κατὰ τὴν ἐπέτειον τῆς ἐορτῆς ἢ τοῦ θανάτου αὐτοῦ. Ταυταῖτα εἰσιν αἱ παραστάσεις, αἵτινες ἐξεικονίζονται ἐν τῷ τάφῳ τούτῳ μετὰ ζωηρῶν καὶ λαμπρῶν χρωμάτων, ὀφειλομένων εἰς δεξιὰν γραφίδα.

Ἑλληνικὴ ἀρχαιολογία.—Ὁ κ. Ἀμεδαῖος Χωδὲτ ἀνέγνω ἐσχάτως ὑπόμνημα περὶ τῶν ἀνασκαφῶν, αἵτινες ἐγένοντο τῷ 1890 καὶ 1891 ἐν τῷ ἐν Μαραθῶνι ἀρχαίῳ λοφίσκῳ, ὅστις, θεωρούμενος ἀπὸ τῶν ἀρχῶν τοῦ αἰῶνος ὡς ὁ τάφος τῶν συμμαχητῶν τοῦ Μιλτιάδου,

ἀνωφελῶς ἀνεσκάφη τῇ 1884 ὑπὸ τοῦ Σλήμαν, ὅστις ἰσχυρίζετο ὅτι προϊστορικὸν ἀπετέλει οὗτος κενοτάριον. Αἱ τελευταῖαι ἀνασκαφαί, περὶ ὧν ὁ κ. Χωβέτ ὠμίλησεν εἰς τὴν Ἀκαδημίαν τῶν ἐπιγραφῶν καὶ τῆς φιλολογίας, ἀπεκάλυψαν ἀπὸ κοινοῦ μετ' ὅστέων καὶ συντρίμματα ἀγγείων, ἅτινα, ὡς ἐκ τοῦ τύπου αὐτῶν, ἀνήκουσι μετὰ βεβαίωτητος εἰς τὸν ΣΤ' π. Χ. αἰῶνα καὶ καθιεροῦσι τὴν ἐκ παραδόσεως ἐπικρατοῦσαν γνώμην.

ΚΑΡΟΛΟΥ ΡΑΜΠΙΝ

ΠΕΡΙΗΓΗΣΙΣ ΔΙΑ ΤΩΝ ΟΥΡΑΛΙΩΝ ΚΑΙ ΤΗΣ ΣΙΒΗΡΙΑΣ.

Οἱ Ὀστιάκαι : Ἀρχιτεκτονική, ἐνδυμασία, βιομηχανία, θρησκεία, τέχνη.

Ἀπὸ τοῦ Καζάν διήλθουмен, ἀπὸ τοῦ τέλους ἀρχόμενοι, τὸ ζῶν βελίον τῆς ἱστορίας τοῦ πολιτισμοῦ. Βῆμα πρὸς βῆμα τοὺς διαφόρους λαοὺς τῆς ἀνατολικῆς Ρωσίας ἐπισκεπτόμενοι, παρηκολούθησαμεν τοὺς διαφόρους κύκλους τῆς βραδείας ἀναπτύξεως τῆς ἀνθρωπίνης προόδου. Ἐν ταῖς ὁχαῖς τοῦ Βόλγα, Φιλλανδοί, εἰδωλοχάτραι εἰσέτι, ἐμύησαν ἡμᾶς εἰς τὸν τραχὺν βίον λαοῦ πρωτογόνων χωρικῶν, εἶτα δὲ ἐν τῇ κοιλάδι τῆς Πισσώρας ἐμελετήσαμεν παρὰ τοῖς Ζυριανοῖς ποιμέσι καὶ κυνηγοῖς ἀρχαιοτέραν περίοδον τῆς τῶν κοινωνιῶν ἀναπτύξεως. Ἐν Σιβηρίᾳ, ἥδη μετὰ τῶν Ὀστιακῶν, φθάνομεν εἰς τὸ ἀρχικὸν κεφάλαιον τῆς ἱστορίας τοῦ ἀνθρώπου. Ἰδοὺ ἡμεῖς οὕτως ἐν μέσῳ λαοῦ θηρευτῶν καὶ ἀλιέων, στερουμένων παντὸς πολιτισμοῦ, ὠπλισμένων διὰ τόξων καὶ βελῶν καὶ ἀποτελούντων ζῶσαν εἰκόνα τοῦ ἀνθρώπου τῶν πρώτων ἐποχῶν. Κατελθόντες τὰς κλιτύας τῶν Ουραλίων, ἐπηδήσαμεν εἰς παρελθόν, ἡ ἀρχαιότης τοῦ ὁποῖου ἑκατοστύας αἰῶνων ἀριθμεῖ, καὶ ἀνεύρομεν ἐνταῦθα τοὺς προϊστορικοὺς χρόνους μετὰ τῶν ἀγρίων τούτων, τῶν ἀγνοούντων τὴν χρῆσιν τοῦ σιδήρου καὶ ζώντων ἐν παρθένοις δάσυσιν, ὡς οἱ τῶν γεωλογικῶν χρόνων ἡμέτεροι πρόγονοι.

Οἱ Ὀστιάκαι οὗτοί εἰσι Φιλλανδοσυγγροί, στενοὶ συγγενεῖς τῶν Ουγγρων ἕνα καὶ Φιλλανδῶν, ἐλθόντες ὡς αὐτοὶ ἐκ τῶν Ἀλταίων, ἀλλὰ διαμείναντες ἐν τῇ ἀγρίᾳ καταστάσει, ἐνῷ οἱ ἐν Εὐρώπῃ ἀδελφοὶ αὐτῶν κατέστησαν λαοὶ πεπολιτευμένοι. Αὐτοὶ ζῶσι περὶ τοὺς εἰκοσакисχιλίους, διεσπαρμένοι κατὰ μικρὰς ομάδας ἀνὰ τὴν δυτικὴν Σιβηρίαν, ἀπὸ τῶν ὀχθῶν τοῦ Ὄβιος μέχρι τῶν κορυφῶν τῶν Ουραλίων. Οἱ γεωγράφοι διαιροῦσι τὸν λαὸν τούτον εἰς δύο φυλάς, τοὺς Ὀστιάκας καὶ τοὺς Βογούλους. Οὐδαμῶς ἀνεύρομεν δεδικαιολογημένην τὴν διάταξιν ταύτην. Οἱ ἐθνογράφοι ἐπενόησαν ἀνύπαρκτον φυλὴν!

Παρὰ τὸ πρακτορεῖον τοῦ κ. Σιβιριάκωφ, ἐνθα ἀφικόμεθα μετὰ τὴν διάβασιν τῶν Ουραλίων, εὔρηται χωρίον Ὀστιακῶν. Τὸ χωρίον τοῦτο συγκεῖμενον ἐκ καλυθῶν φυλίνων, χθαμαλῶν, ἡμαυρωμένων ὑπὸ τῆς παλαίτητος, διεσπαρμένων ἐπὶ γυμνοῦ χώρου, πλήρων ὅμως ἱστορίας τῆς ἀρχιτεκτονικῆς, ἂν μὴ τὸσον γραφικόν, ἀποτελεῖ οὐχ ἥττον ἀληθὲς μάθημα πραγματογνωσίας. Ἐν τῷ μέσῳ τοῦ χωρίου ὑπερμέγεθες λευκὸν κέρας ἀνестραμμένον ἐπὶ τοῦ ἐδάφους ἀποτελεῖ ἔν τ σ ι ο ὕ μ, τὸ πρῶτον εἶδος κατοικίας, ὅπερ οἱ ἀρχέγονοι οἱτοὶ οἰκήτορες ἐφεύρον. Ἐν Σιβηρίᾳ, ὅπου ἐπὶ χιλιάδας ὅλας χιλιετηρίων οὐδὲ εἰς βράχος ἀπαντᾷ, οὐδὲ εἰς ἔτι λίθος, οἱ ἰθαγενεῖς δὲν ἠδυνήθησαν ν' ἀνέρωσι καταλύματι ἐν σπηλαίοις, ὡς οἱ προϊστορικοὶ κάτοικοι τῶν ἡμετέρων χωρῶν καὶ ἠναγκάσθησαν νὰ κατασκευάσωσι προχείρους ἐκ κλάδων καὶ φυλλωμάτων καλύβας. Καταρτίσαντες λοιπὸν κώλους ἐκ μακρῶν καμάκων ἢ δοκῶν, συνεκάλυψαν αὐτοὺς διὰ τοῦ ἀδιαθρόχου φλοιοῦ τῆς σημύδης καὶ κατεσκεύασαν οὕτω τὸ τ σ ι ο ὕ μ, τὸ μέγα κέρας, ὅπερ καθορῶμεν ἐν τῷ μέσῳ τοῦ χωρίου. Ἡ ἐκ φλοιοῦ αὕτη σκηνὴ εἶναι λείψανον τῶν προϊστορικῶν χρόνων. Ἀν ἐξετάσῃτε τὰς σκηνὰς τῶν Λαπώνων, θ' ἀναγνώρισῃτε πάραυτα ἀπόλυτον σχεδὸν ὁμοιότητα τῶν διαφορῶν τούτων κατασκευασμάτων πρὸς ἄλληλα. Δὲν θὰ ἦτο λοιπὸν τολμηρὸς ὁ ἰσχυρισμὸς ὅτι ἡ κατοικία αὕτη χρονολογεῖται ἀπὸ τῆς ἀρχαίας ταύτης καὶ εἰκοσιν αἰῶνων βίον ἀριθμούσης ἐποχῆς, καθ' ἣν οἱ Φιλλανδοί, διεσπα-

μένοι σήμερον ἀνὰ τὴν Εὐρώπην καὶ τὴν Ἀσίαν, ἔζων συνηνωμένοι ἐν Σιβηρίᾳ.

Παρὰ τὴν σκηνὴν ταύτην, ἰδοὺ καὶ ἕτερον ἱδρυμα ἥττον ἀρχαῖον, χθαμαλὴ καλύβη ἐπίσης ἐκ φλοιοῦ σημύδης μετὰ δύο στεγασμάτων αὕτη σημειοῖ τὴν ἀπὸ τῆς νομαδικῆς κατοικίας μεταβάσιν εἰς τὴν ἐναῦθα ὑπὸ τῆς ἰ ο ὕ ρ τ ας ὀριζομένην σταθερὰν κατοικίαν. Τὸ παράπηγμα τοῦτο, ὁ τελειότατος τῶν τύπων τῆς ὀστιακῆς ἀρχιτεκτονικῆς, ἐν μόνον περιέχει τμήμα. Μέγα μέρος τοῦ θαλάμου καταλαμβάνεται ὑπὸ μακρᾶς πεδινῆς κλίνης, διαιρουμένης εἰς τρία διαμερίσματα, ὧν τὸ μὲν διατίθεται ὑπὲρ τοῦ πατρὸς τῆς οἰκογενείας, τὸ δευτέρον ὑπὲρ τοῦ πρεσβυτέρου υἱοῦ καὶ τὸ τρίτον ὑπὲρ τῶν παιδῶν ἢ τῶν πτωχῶν, οἵτινες θὰ ἤρχοντο νὰ διανυκτερεύσωσιν ἐκεῖ. Ἐν ταῖς ἀρχαῖαῖς κοινωνίαις οἱ πάντες εἶναι φιλεύσπλαγχοι, καὶ πάντοτε οἱ εἰδωλοχάτραι ἐφαρμόζουσι τὰς εὐαγγελικὰς ἀρχάς, ἃς ὅμως ἀγνοοῦσιν. Ἡ ἐπιπλοσκευὴ συμπληροῦται ὑπὸ τινων σανίδων, κεκοσμημένων διὰ τῶν ἐπ' αὐτῶν ἀπλῶν οἰκιακῶν σκευῶν, κοχλιαρίων, πινακίων, ἀντλημάτων, πάντων ἐκ φλοιοῦ σημύδης. Διὰ τῆς ὕλης ταύτης οἱ Ὀστιάκαι κατασκευάζουσιν εὐφυῶς τὰ πλεῖστα τῶν σκευῶν αὐτῶν. Τὰ διάφορα δὲ ταῦτα ἀντικείμενα κοσμοῦνται ὑπὸ ὠραιοτάτων γεωμετρικῶν σχημάτων, τεχνουργημένων τῇ βοηθείᾳ χονδροειδοῦς μαχαίρου, ὁμοίων δὲ καθ' ὅλα πρὸς ἐκεῖνα δι' ὧν οἱ Οὕγγροι χωρικοὶ κοσμοῦσι τὰ χαρτώματα αὐτῶν, τοῦθ' ὅπερ προφανῇ ἀποτελεῖ μαρτυρίαν τῆς συγγενείας τῶν δύο λαῶν.

Κατὰ τὴν τῶν οἰκημάτων ἐπίσκεψιν ἡμῶν, οἱ τοῦ χωρίου κάτοικοι συνηθροίσθησαν. Ὑψιστε Θεέ! Ὅποια δυσμορφία, ὅποια ράκη ἐπὶ τῶν ὡς τὰ ὑπὸ τοῦ καπνίσματος κιτρινισθέντα χοιρομήρια κιτρινοχρῶν τούτων ἀνθρώπων. Κατὰ τὸ θέρος, οἱ ἄνδρες φέρουσι στολὴν ἐκ χονδροειδοῦς πανίου: περισκελὴς, χιτῶν καὶ κἀνδύς, ὅμοιος πρὸς ρ ε δ ι γ χ ό τ α ν, ἀποτελοῦσι τὰ μόνα ἐνδύματα αὐτῶν κατὰ τὴν θερινὴν ἐποχὴν. Κατὰ τὸν χειμῶνα, ἀναλόγως τῆς δριμύτητος τῆς θερμοκρασίας, φοροῦσιν ἐν, δύο ἢ τρία ἐπ' ἀλλήλα ἐνδύματα ἐκ δέρματος. Ἐν χώρῳ, ἐν ᾧ τὸ θερμόμετρον κατέρχεται κατὰ 50 βαθμοὺς κάτω τοῦ 0, ἡ κυκλοφορία δύναται νὰ ἐπιτευχθῇ μόνον δι' ἐνδυμασιῶν ἐρμητικῶς περιφρασσουσῶν τὸ σῶμα. Οὕτω τὰ ἐνδύματα τῶν ἰθαγενῶν δὲν ἔχουσιν ἄλλο ἀνοίγμα, εἰ μὴ τὸ ἀναγκαῖον πρὸς διόδον τῆς κεφαλῆς. Ἐπὶ τοῦ περιλαϊμοῦ προσαρμόζεται κάλυμμα τῆς κεφαλῆς, ἐπὶ δὲ τῶν περιχειρίδων χειρόκτια. Ὑπὸ τὸ φοριπλοῦν δερμάτινον περικάλυμμα αὐτοῦ ὁ Ὀστιάκης ὁμοιάζει μακρόθεν πρὸς δέμα μηλωτῶν. Τὸ θερινὸν ἔνδυμα τῶν γυναικῶν δὲν εἶναι καλλίτερον· ἐνρὺ ἔνδυμα ἐκ δέρματος σκιούρου ἀνοικτὸν ἔμπροσθεν καὶ χωροῦν πρὸς τὰ κάτω τόσον ὥστε νὰ φαίνηται περισκελὴς, ἐκ δέρματος ἐπίσης. Πᾶσαι αἱ γυναῖκες περιτυλίσσουσι τὸ πρόσωπον διὰ μακροῦ σάλιου ἐξ ἐρυθροῦ βαμβακίνου ὑφάσματος. Ὑπὸ τὴν ἔποψιν ὅμως ταύτην δὲν τηροῦσιν ἀπαραθῶτως τὰς ἑξεῖς αὐτῶν οἱ Ὀστιάκαι. Ἐνώπιον τῶν ξένων αἱ γυναῖκες δύνανται νὰ ἐμφανίζωνται καὶ ἀποκεκαλυμμέναι, ἡ καλύπτρα ὅμως ἐπιβάλλεται ἀπαραιτήτως, προκειμένου νὰ ἐμφανισθῶσιν ἐνώπιον μελῶν τῆς ἰδίας αὐτῶν οἰκογενείας. Ἡ συνήθεια αὕτη εἶναι βεβαίως παράδοξος, λαμβανομένου ὑπ' ὅψιν ὅτι, ἂν ὑπάρχῃ παρ' ἄλλοις, τοῦτο γίνεται μόνον εἰς προστασίαν τῶν γυναικῶν ἀρετῶν ἀπὸ τῆς ξένης ἐπιθυμίας, ἀλλὰ παρὰ τοῖς Ὀστιάκαις, οὐδεὶς δύναται νὰ ὑπάρξῃ τοιοῦτος φόβος, διότι ἡ δυσμορφία τῶν γυναικῶν αὐτῶν εἶναι ὁ φυσικὸς φρουρὸς τῶν συζύγων αὐτῶν· οὐδὲ μία ἦτο ὠραία ἐκ τῶν διακοσίων ἢ τριακοσίων, ἥσπερ εἶδομεν. Ὡς οἱ ἄνδρες καὶ αὐταὶ φέρουσι τὴν κόμην διηρημένην ὀπισθεν τῆς κεφαλῆς εἰς δύο μακροὺς βοστρύχους, ἐπὶ τῶν ὁποίων ἔξαρτῶσι πρὸς κόσμον ὀρθοὺς παλαιῶν χαλκίνων κομβίων, κωδωνίσκων ἀνευ πλῆκτρων καὶ ἀγρόστρων κλειδῶν. Ἐν τῇ χώρῳ ταύτῃ, ἔμποροι παλαιῶν σιδηρῶν εἰδῶν ἐπικερδεστέτην θὰ διεξήγουν ἐπιχειρήσιν. Αἱ τῶν Ὀστιακῶν γυναῖκες, ἀκριβῶς ὡς αἱ ἡμέτεραι, ἀρέσκονται νὰ ἐπιδεικνύωσιν ὠραίαν κόμην, αἱ δὲ μὴ εὐνοηθεῖσαι ὑπὸ τῆς τύχης ὑπὸ τὴν ἔποψιν ταύτην μεταχειρίζονται τ' αὐτὰ ταῖς παρ' ἡμῖν φιλαρέσκους τεχνάσματα. Παρατείνουσι π. χ. τὴν κόμην αὐτῶν δι' εὐφυοῦς συναρμογῆς ταινιῶν καὶ παρεμβολῆς ξένων τριχῶν οὕτως ὥστε γυνὴ σχεδὸν φαλακρὰ ἔχει συνήθως κόμην, κατερχομένην μέχρι τοῦ ἐδάφους.